

„Tema tuleb pea, maga magustate, mo lapsuke.“

Kuula — nüüd uulitsal sammusid kuulda — ust lõõdi — nüüd, seal ta on. Waarudes, pale punane, silmad weriwallalt, astub ta tuppa. Wiha täis, hakkab ta ülekõhtusel wiisi oma naesele lõikfugu asju ette heitma. Naene tunneb seda juba. Sõnalausumata aitab ta teda riidest lahti wõtta. Naese rahulik oled äritab meest weel enam ja ta lastub oma naist sõnadega ja lõikfugu meeletu lahtlusestega äritada. Naene ei räägi vastu, ta ei seisa enese eest, ainult siis, kui käre iska toledamat lähed, näitab ta paludes woodikese poole, kus laps magab ja maenitseb meest: „Naene laps, — ta lardab!“

Silmapiilguks jääb mees peatama, on näha, nagu tunneks ta häbi, aga natukese aja pärast wõtab wiha wõimust ja ta kipub omas tujus naese kallale ja ruskas langeb naese selga. Waene naene ei nuta mitte, ta muljub oma pahema kae südame peale, waatab oma mehe otsa, ja sellest waatest paistab wälja lõik, mis ta jüda tunneb: walu ja põlgus.

Haige laps, kes oma alwatuid liikmeid weel waewaga suudab liigutada, waatab oma suurte silmadega patjade wahelt lord isa, lord ema otsa. Siis hakkab ta waljuste nutma, nõnda nutma, et see isegi joobnud isale südamesse leitab. Isa ei jöua nõrga lapse nuttu pealt waadata. Ta armastab oma last lõigest südamest. Lapse nutt tegi ta jälle taltsaks ja taineks. Ta astub woodikese ligi ja püüab oma lange keelega last rahutada, kuna ta ema peale arglikult waatab. Wäike Anna pöörab oma palge selna poole ja wäriseb lõige lehaga. Wiha kipub mehele jälle peale tulema, aga ta saab enesest jagu, heidab woodikese

ja ei pane naist tähelegi, kes abju kõrwas wanaisa nahttoolis istub, mehe eest warju otsides. Joobnud mees jääb sügawaste magama. Naese oigamine, kellel südame kramp peal, — juba üksford enne oli ta selle haiguse kätte suremas — ei ärata meest. Wäike Anna kuuleb ema oigamist suures ahastuses ja tahaks aidata, kuid jõud ei jääsa.

Laps hingab jälle rahulsemalt, kui ta kuuleb, et lõik wäljelt jääb, üsna wäljelt. Et ema maga, mötleb laps, ja wiimaks lähewad ta tema wäljnuud silmad kinni. Hommit jõuab, ja kui müürsepp ärtab, leiab ta oma lapse magamast, aga tema naene on — surnud!

Waene Anna ei suuda seda sugugi ära mõista, et ema enam ülesse ei ärtä. Isa ta lardab nagu enne weel ilalgi. Kõige selle juures on Isa süüdlane — tema ju ema lõi, ta ei armastanud ema, ja nüüd Anna ta mitte enam isa ei armasta, ehk lül isa sest hommitust saadid oma lapsega wäga õrnaste ja tasaste ümber käis ja ilalgi teda ei tõrelenud ega tema peale wihaselt ei läinud.

Müürsepp tunneb suurt südamewalu, ja ta ise on selle juures süüdlane. Südamekrampi kätte on tema naene surnud, räägib arst. Kui see haigus esimest korda naesel oli, ütles arst: „Ärtust ja pahandust so naene ei kannata, weel lord see haigus — ja mina ei wõi enam awitada!“

Mees ei hoolinud arsti maentsemisest ühtigi, ja naene ju ta ei laebanud haiguse pärast. Ja nüüd on ta eluõhtu kätte jõudnud! Tema on oma naese mõrtsukas ja on ühes naesega ta oma lapse kaotanud. Ja ta armastab mõlemaid. See õnnetu joomine! Ta ei suutnud joomisest